

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Wudawa ho kóždu šobotu w Smolerjez knihicizisczejni a płaczi šchtwórtlětnje 15.— hr.

Balsmarum.

Sjew. křwj. Jana 2, 10: Budź šwěrnny hač do šmjereje!

Njedžela palmow tu je, dawno woczałowana, i wutrobu witana, horzo požadana. Pšches kraje a morja do dalokeje zušby wócžło hlada. Jerusalem, to město wysoke, ho šběha. Wulki šwjedženiski czah do njeho czehnje. Palmy ho na pucz sczelu. Pšalmy ho sanoschuja. Šojiana we wysokejzi ho spěwa. Jesuś do šwojeho města czehnje, witany pšches šwój lud. — Do šerbiteho kraja wócžło džęnga hlada. Šwjedženiski czah czehnje do zyrkwoje. Štaczki spěwaja. Woltarje ho pšcha. Šwony šwonja. Šaj, rjeńšcho šwony ženje nješwonja, hdyžli džęnga. Šwońče, šwony, do kraja, šwońče horje do njebja! Wócžka starych a mlody ho šwęcza. Šslyšy ho we nich šyboła. Wutrobny šu hłuboko hnuty. Paczerške džęczi do zyrkwoje czahnu, šo bychu šwój kšchczeniški šlub šame je šwojim ertom wobkru- cziłe. Palmy modlitwow ho jim na pucz sczelu. Pšalmy ho sanoschuja. Našche wěrnšwylne, nadžijepolne šhěrłusche šaklincza. Jesuś je šrijedža mjes šwojim ludom.

Dwój Zion tebi palmy, hdyž ty džež, naščele.

Ja pał chzu spěwacz pšalmy a rjenje šhwalicz cze.

Njeh wutroba czi kščeje a njeh cze lubuje.

Šdyž ju ta lubošč šhřeje, dha rjenje czeščzi cze!

Nješapomnity džęń! Wócžło hlada wróczo do šandženeho czaha. Škóždy ho dopomni a šwěru špomina na džęń šwojeje konfirma- zije. Šdže woni šu, kiž šu naš nęhdy k woltarjej je šwojej horzej luboščju a šwojimi nutrnymi modlitwami pšchewodžo- wali? Wjele jich dawno špi pod trawnikom a kšhižom. Šsmy w žiwjenju džęrzeli, šchtož šmy šlubili? Bęchmy šwěrnny šwo-

jemu šerbškennu ludu, šwěrnny šwojemu domu, šwěrnny šwojemu Bohu?

Budź šwěrnny! Šhrótsche napominanje ho štoro drje na- makacz njehodži, ale šchto wscho wopšchija šlowo! Špłe žiwje- nje wopšchija šlowo. We wschěm wježelu a we wschěj šrudobje, we wschěch będach a špytowanjach žiwjenja ma we wutrobje šažo šaklinczecz to napominanje i wysoke: Budź šwěrnny!

Budź šwěrnny šwojemu ludu, ty lube šerbške paczerške džęczo! Do našcheho luda je Bóh twuju kolebku štajit. Wale šu husto czrijódky šerbškich paczerškich džęczi, kiž njedželu palmow do zyrkwoje czahnu. Nęhdy bę hinal. Nęhdy bęchu našche wšy rnyš šerbške a šchtož by k nam i zušby pšchiczahnył, by bórny našču rěč naruknył, by ju naruknyč dyrbjal. Našche šchule bęchu hrodzišchcza ša našču šerbšku narodnošč. Tu njebę žadny štrach, šo by džęczo šwoju maczerne rěč šabnył a w šchuli šhu- biko. Šserbske bęchu w přędnich šchulškich lętach modlitwy, šhěrłusche, špěwy, wulki džěl wucžby. Čzi, kiž wucžachu, męjachu šerbšku wutrobu, šerbški jashł. Woni dawno špja, ale w rowach jich hšchcze žohnujemy. Šestarijeni na nich hšchcze i džakom špominamy. Woni bęchu wustojni paedagogoyo, kiž wjedžachu: jenož na šakladze maczerneje rěče ma ho dale twaricz a džęczo ho wukublacž. Druhi duch šawě do našchich šchulow, niž do wschěch, ale do jich wjele. Našchim džęcžom pocza pšchezo czeščcho bęč, pšchi štaršchich rěči šawoštacz. Ale hdyž prawa lubošč we domje, prawe šrojumjenje ša našche narodne šubla pola štar- šchewu bę, tam bę tola móžno, wschě šadžęwki pšchewintycz. Šazpi- manje wóžow rěče pał šaczahny do našchich domow. Wotpad ho šapoczja mjes štaršmi a wošębje mlodymi, našbóle mjes džę-

ejimi. Wy, lube herbste paczerste dzęczi, scze wschd ezeje psche-
winyle, na wschdch sadzewkach dobyte a chzecze to krasnej drohej
ręczi naschich wótzow dzenka waschu kwjatu wëru wujnacj.
Sserbste kherlufche waß dzenka w kwjatnizach witaja. We
herbstej ręczi spëwanc modlitwy so dzenka sa waß k Bohu horje
sbëhaja. Nasch zhyly herbsti lud dzenka na waß hlada, waß zoh-
nuje, nad wami so wjeßeli, wam Bozi schit a Bozu hnadu a
Boze zohnowanje wuproschuje. Wostancze kwërne psches žiwje-
nje naschemu ludu. Sakhowajcze hebi dale wschd drohe kubla,
kiž je Böh sam wam we waschim starischim donije dat!

Budžcze kwërni domu, waschim starichim a wschd waschim
woczehnerjam! Njesapomncze ženje w žiwjenju, kelko prózu a
staroscjow staj nan a macz sa waß njeßtoj. Sak derje staj se
kynom a i dżowtu mënitoj! S kaszej njewurjeknitej luboscju
staj waß wobdawaloj psches dothe lëta! Rano sahe staj stawatoj
a wjeczor podže so lëhatoj, cžehodla? Sa kwoje lube dzęczi!
Tu njebe žana próza pschewulka a žana cžezja pscheczëzka a žadyn
pucz pschedaloki, hdyž hebi sbožo dzęcza jón žadasche. Džen wote
dnja je luby nan na kwoje džëlo khodžit, džen wote dnja macz
kwoje po sdaczu husto tak kradne a tola tak wobczëzne prózu
dokonjaka, sa koho? Tola woßebje sa waß, sa kwoje lube dzęczi.
Sdže byschcze wy we žiwjenju wostale, hdyž kylna ruka nana
njeby sa waß džëkafa, hdyž kwërne maczerne wócžko njeby nad
wami wachowate, hdyž kwërna starischka wutroba w njesche-
stawazej lubosczi njeby sa waß bika? Ptaczatko po krótkich dnjach
rospschescžera kwoje kschidleschka a pyta hebi sam kwoju zhybu,
rybicžka pluwka we wodze a sastara so kama, ale ty, dzęczo,
ky psches wschd kwoje 13 abo 14 lët džen wote dnja na nana abo
macz abo džëba a wotwu abo druhich pscheczëlow a sastararjow
pokasane bylo a by sańcz dyrbjato bjes twojich dobrych kwërnich
sastararjow. Cžehodla? So by pod džëlom a prózu, pod staro-
scžemi a wobczëžnosčemi žiwjenja wutroba starischeju a džęcza
so cžim kručišcho w njehnutej lubosczi sjednocžila sa wschd cžah.
O, lube paczerste dzęczi, ženje to njesapomncze! Nëtko bliži so
cžah, hdyž starischej so sestaritaj. Staj wonaj hacž dotal kwo-
jemu džęcju klužikoj, nëtko dyrbi džęczo bórny cžim kwërnich
jimaj klužicž, sa njeju so staracz, i džakomnosčju a i džęcžazej
luboscju jeju wobdawacz. Gusto je tak, so drje može jedyn nan
křdom abo wóßom džęczi sastaracz a se kwojej prózu jena macz
je wschd sežiwicž a sdrascžicž, ale wschd džęczi hromadže, hdyž so
doroscženi, nimaju tak wjele luboscje a džakomnosčje. pscheczëwo
kwojimaj starichimaj, so bydy jeju psched nusu sakhowali a sa
stare lëta derje sastarali. Tež w herbstim kraju tak nëtore
starischike wócžko wjele, wjele kylsow na kwoje džęczo placzë.
Wy herbste paczerste dzęczi, budžcze kwërni waschim starichim,
waschim woczehnerjam a sastararjam w džęcžazyh lëtach! Sa
snaju jeneho, kiž je so hščcže w kwojich pošlednich styskach hór-
teje kmjercze na kščižu sa kwoju plakazu, wopuschczëmu macz
staral a we kwojim wuczobniku Janu jej drugeho křna dat.
Tón budž wam i pschikladom! Sa Jesuřom džicze a po nim
cžinčje!

Budžcze kwërni woßebje waschemu Bohu! Najkwojeczi-
sche džëlo, kiž bu sa waß dokonjane, njebe staranje sa khlëb a
drastu, sa cžëlo a semiske derjehicže, ale najkwojeczišche džëlo sa
waß bë staranje sa waschu duschu. Sdyž scze macz mëli, kiž je
pschi waschim ložu so poklaknyta, ruzy wam střkowała, k Bohu
waß wodžila, wëru wam do wutroby kladka, w nej waß ros-
wuczowala; hdyž scze nana mëli, kiž je nježëlu waß sa ruku
wsal a se mschi waß wjedl a i bibliju w ruzy i wami a se wschdmi
domjazhmi rano a wjeczor so modlit, ženje, ženje w žiwjenju to
njesapomncze! Spřtowanjow pokny cžah psched wami leži.

Swët je sty! Njespscheczëlow wjele na waß cžaka, kiž chzedka
wam waschu wëru rubicž. Woni budžcja k wam pschistupicž a
prajicž: Ssy ty tež hščcže tak hlupny, so se mschi khodžicž, so
wërisch, sčtož biblija praji. Woni budža waß wukmëschecž a
hanicž wëry dla, zřkwoje dla, Božeho kłowa dla. Woni budžcja
so wam bližicž i lešnyimi kłowami, kaž bydy dobri pscheczëlo sa
waß byli. Njewërcze jim! Njedajcze so sawjescz a ženje so sa-
kplepicž! Wostajncze Bohu kwërni! Sčtož Boha shubi, je
wschd shubit. Sčtož i Bohom a i jeho kwjatny kłowom psches
žiwjenje dže, ma dobri bróit we wschdch spřtowanjach, ma móž
we wschdch klabosczi, ma troscht we wschdch frudobje, ma pomoz-
nika a pscheczëla we wschdch kamotnosčzi. Nan a macz budžcjai
jónu waß wopuschczicž. Jeju wócžko so jónu sańdželi, ale
jedyn njewumrë. Tón njewumrë, totremuž chzecze dzenka sa
žiwjenje so kłubicž, i cžëlom a i duschu so poddacž, sa cžah a wëcz-
nosč so pschikahacz: Wasch Böh a tón, kotrehož wón we kwojej
wëcznej lubosczi nam khudym hrëschnikam pošlat je, Jesuř
Křystuř, nasch knjes a sbóžnik, nasch křëdnik a wumožnik, nasch
kral a wjednik. Budžcze kwërni hacž do kmjercze!

Na bořmonczku.

1. Tim. 6, 12.

Sčwërne bëdženje dobudže křonu wëczneho žiwjenja.

Kłóh: Wjeßel so, o moja duscha! ic.

Paczerste wy lube dzęczi,
sachmital džen wažny je!
Sčtož hnadny wam so kwëczi,
hdyž wschd pomokane scze
kłub kwoj kščcžënski wobnowicž
a so temu pokwječicž,
kotryž dohl waß je hebi
a se kwojim mjenom debi.

Stadto wy scze Jesuřowe
pomokane k sbóžnosčzi;
dostało wam mjeno nowe
je we kwjatej kupjeli
kščcžëny, hdyž scze kwječëne
jemu a tak pschene
jako stawy cžëka jeho
kylnosč dostawaze i njeho.

Pschikuschnosč je wascha kwjata,
so so kwëru bëdžicže;
křona budže jónu data
wam, hdyž kwërne jemu scze.
Duž so hrëchej wotrjekniže,
kwët a cžerta pschewincze!
Wotwaj budžcže Jesuřowe,
stawy jeho cžëka strowe!

Pschi nim dyrbi wam so dostacz
mscho, sčtož poknje wosboža;
wón wasch pschicž kwërnich wostacz
chze hacž na kónž žiwjenja
tudny jeno cžahneho
a do raja sbóžneho
waß na sčhodžent staji wschdchi
a tam i nješmjertnosčju pschi.

Sastupcže do stowarsčënja,
pokneho džë i Jesuřom!
Sbóžne sčicža wosšewjenja
wón wam a waß wjedže dom
do kwojeje krasnosčje
a do wëczne žiwjenje,
hdyž so wotrjeknywschi křemu
kwërne wostanjecze jemu. — U.

Glej, cžłowicže, Bože jebnjatko!

Bethel, jnate mëstno kščescžijanskeje luboscje, wot fararja
i Bodelschwingh jakožene, sezele porjadnje rosprawny a druge
pschy do kraja, so by wschdžom luboscž sbudžowalo skutkam, kas-
tež so to tam stawaju na hubjenych a najhubjenšich křobucžlo-
wjakach. A to njeje podarmo. Tak nëtorny wulki a mały dar
bu hižo pošlatny do Bethela, so by tam k pomozny byl. W jenyh
i tych knižkow, „Der Bethelfreund“ mjenowaných, namakachmy
pod prjedy podatny napřimom křotke pomjedancžko, kotrež na-
schim cžitarjam a cžitarčkam samjelczëcz njechamy, hdyž je tola
k tomu jutrowny cžah. Wono ma so takle:

Drježdžanski hród. We wulkej sali sa hudžbu so nahladne

a nadobne stavy kurvojčkovského dvora shromážděné. August Šylny, tamny snaty njeპოვცჳთვ სასტი kurvojčქ je runje pschi tym, so by sam a s nim jeho dvor čaš pschi wječeri pschecžiniš. A tomu je tež jeneho tehdy wulzy khwaleneho musikuša k bebi pscheprobš. Tutón dyrbi dženska wječor polasacz, sčto mže.

We wulkej pschnej sali shromáždžuja šo hosczo a stawy dwora a rjaduja šo po dworskim waschnju wokolo drohotneho nastroja abo instrumenta. Psched tutym šedži mužski, jednorn, njenahladny, jeho kabat je khudusčki a nješkuscha tak pravje do drohotnosczow wokolo njeho. Tola pschi wschém tym pytnjesch, šo mužiki njeje tehodla satraicheny, s jeho čzoła blyščeži šo či to džiwne, něšcto napšchecžiw, sčtož čłowjetej nadobnoscz a pravu dowěru k bebi a šwojim mozam dawu. August Šylny šteji, runje won na šwojeho hoscza hladajo, žyle pschi dótkadlacz abo tastacz hudžbneho nastroja a da nětko šnamjo, šo by šo konzert šapoczal.

Wšcho wocžichnje, wschitzu pošluchaju! Sčto budžewa to wušlyšchecž? Žyle wěleže něšcto wješkote, šnadž rejku! Na něšcto druhe bebi do žyła njeპომიშლა. Tola tam tón džim-nusčki muž pschi instrumenteže je napjelny s žyle druhej hudžbu! Na dobo je šobuželenje na njeho pschischto, šobuželenje je wschém tyti, kotsiž tu do kola wokolo njeho šedža, šobužel-noscz woschbeje s tym kotryž tu pódla njeho šteji, jemu žyle blisko, s kurvojčkom. Na woblicžu tuteho widži, šo je žiwjenje wu-žawal, widži, šo je šwucženy, jenož druhim pschikasowacz, bebi šamemu paš ženje. Tehodla čže nětko wón psches šwoju hudžbu k njemu rěczecž a jim wschitkim, kiž tu, njech s teho ša njeho šnada abo nješnada! Wón čže kruč passiony, kruč póstneho čžaša pschinjescz do tuteho krašnje wudebjeneho ruma, do wu-trobow tutych šwonkownych čłowjekow, kotsiž jenož honja ša šwětnym šawješenjom. Wón čže, njech šnadž jenož ša woko-miti, jich šbėhnyčž s prócha teje šemje k wuškosczam hórki Golgatha.

A tak šlincži to nětko pomaknu, šwjatocžnje psches šalu:

„Šlej, čłowcže, Bože jehnjatko,
Kiž našče hrěchi nošy,
Dže k šmjercži, ša šwět poda šo,
A ša hrěšnikow prošy!“ (šp. 87.)

Nicžo šo nješitnje. Šaž pod móžnym wliwom pošluchaja wschitzu. Šso nješibnywschi, šaž wot Božeho blyška trjedcheny, šteji kurvojčქ. Njemže tež ani psches něšajke šimnjenje poša-facz, šo to niz jemu po woli tuta tajka ženje šlyšchana nje-wschėdna hudžba!

Pschezo polnišče, šylnišče šbėhaja šo šynki a špėwaja:

„Šlaj tuhdy, šłabe s šowoscžu
Dže Bože jehnjo k rėšanju,
Šso šminje wješkoscže
A wosmje na šo hanibu.
Šsměch, ranj, šščiž, šmjercž žalošnu!
To wšcho dla tvojej' šłoscže!“

Tajke něšcto njebė ničto wocžakowal! To minje šo či žyła kurvojčkovska krašnoscz! To mašch wschitu pschu ša nje-hodny, njetřebny brintot! A August Šylny, kotryž šo nje-hibnywschi, na tute žuje šynki pošlucha, čžuje na dobo, šo je tola tak šłaby, šhudj, mašy! Wón šacžiwu, šo je tón Šswjaty blisko, psched kotrymž dyrbi šo jeho dušcha ponižowacz šaž do prócha šemje, kotryž paš tola šašo tež jemu čže džel dacz na wumožanju, kotrež šo na Golgatha došnja. A nětko, šaž wušfajo wušlincži šhoral pschipošjedajo woporniwu luboscz:

„Šaj, Wótče, s žylej wutrobu
Tež rad a lubje wšchitko,
Ščtož horjekladžesch k čžerpjenju,
Šžju njescz a čžerpicz nětko!“

A potom lita čžiščina. Škonzert, je škončeny. Wócžny muža pschi hudžbnym nastroju šu pschezo hiščeže na dótkadla šloženej, wón njelcži, je šłubošo do myšlow ponóřeny, šda šo, šo je šwojim duchom njeje tu ale něhdže žyle druhdže: na hóržy Golgatha, hdžež nješe wozka šwěta hrěchi wschė.

A tu wozucži kurvojčქ je šatorhnenja. Šhwata k mišchtrej hudžby, šapšchimnje jeho ružy a rjetnje w najšlubšchim hnuty: „Prošhu jeho! Šdže šem šnaje wón mje takle? A hdže šem ma wón tutu hudžbu?“ Tamny pošladnje njenastrožany a bjes bojosče jemu do woczow a wotmošwi: „Ša šam wot šebje do žyła ničžo nješamóžu, Wašcha hnadnoscz! Ša šam še šwojej hudžbu šym teho najwuššičheho škala, teho tam w nješjesch. Tón wodži mojej ružy tak, šo do žyła ničžo druhe hracž njemóžu, šaž to, ščtož wón čže!“

Tu ščehnje bebi kurvojčქ šwoju drohotnu ryncžku s poršta a tykne ju šanej Šebastianej Bachej — to bė njenužny tón hudžbnik! — na poršt prajžy: „Mošch wón moju ryncžku k do-pomnjenju na tutu hodžinu a ša šnamjo ša to, šo šym ja s nim šwjalany na čžaš žiwjenja psches džakownoscz a pschecželstwo. Wón je mi dženska wječor mjele daš, wjažy šaž wón bebi to myšli! Psches šwój špėw je wón tak še mni rěczal, šaž šadyn šaž dotal. Ša šo jemu džakuju!“

Tu je šo Bach psched kurvojčkom poštonik a prajit: „Njech je tón šhėrlušch, kotryž šym hraš, pola Waščeje hnadnosče nje-šapomnjeny. Druheho džaka njeje trjeba.

Wotročž.

W šłobatskej rěčži špišala Kristina Šohoba.

(Šofracžowanje.)

Wo wšy bėšchtej žykwi dweju wėrywusnacžow, šatolštho a ewangelštho. Šatolštojo a ewangelšžy paš šo mjes šobu hidža-ču. Šedyn teho druheho wusnacže a wucžbu šazpivawšče, a pschi tym wėryjachu tola do teho jeneho, kotryž bė luboscz a šmilnoscz přėdowal. Štarž by šo wobidnje wušmjaj, by-li šedyn s nič k njemu pschischol a by-li čžyl jemu Šhryštušowu wucžbu pschi-njescz, wón by tutu pschirunowal k žiwjenju tyč, kotsiž ju wušna-wachu.

Tola tutón pėkny, žyš mlodženz bė žitny, bė woprawdže žitny tak, bebi to Šhryštuš žada, wón lubowawšče tuteho Šhry-štuša a bė jemu pošluchny, tutón to mžešče. Šdy paš tón to mžešče, čžehodla potom niz či drušy? Čžehodla bė to mjes nim a tyti druhimi tajki wuški rošdžel?

Štarž pošasta tu to šwojim wobmyšlowanju. Ničtón nje-mžešče jemu na tuto prašchjenje wotmošwicž.

„Dobry wječor!“ praji šo na dobo něšto njedaloko njeho. Psched nim štejesche tón, na kotrehož bė dženska hižo tak došho myšlit a kotrehož mžešče šedy wocžakacz.

„Myšlach bebi, šo waš njebudu wjažy wopřtačž mž!“

„Tež ja bebi myšlach, šo wjažy nješchidžesch!“

Wješele šabnyšny šo po woblicžu štarža. Šdyž to nješy došho nišoho mėl, šohož by lubowacz móhl a potom nadobo ně-koho lubowacz šapocznesch, šedži to potom s wjetšcha šłubošo.

„Ššydu šo še mni!“ Štarž šhdže šo pschecželniwje něšcto dale. „Ššym wėžipny, ščto šy pola Petraščez wucžniš a tak je šo či to šejšcho.“

Method ho bydže a powjedafche.

„Schtó wě, schtó wě“, dżesche Žid i hłowu njedowěrniwje wijo, „hacž hebi to hišcže hinał njeprchemyšli!“

„Ja nadżijam ho najlěpscheho! Ja ho tež modlu, io by ho wěz poradziła, a ja wěrju, io budu wušklychany.“

Tak powjedafchtaj hebi to skwilku, a starz ham rospominafche drobnischo, tak móhli to Petraschezy najlěpje sapocžecz. Wutroba stareho pichetupza sapocža ho jako w nim hibacz. (Pofracžowanje.)

Na czichi pjatk.

Żef. 53, 4. 5.

Wujednać człowistwa mrěje jako jehno Boże na kichizju.

Skłóh: Sa i zylej mojej mozu ic.

Slaj, to je jehno Boże
na kichizju morjene!
Tam sešhadžako sbože
je człowistwu nješmijertne.
Duž stup na Golgatha,
o duscha wosbožena,
se šmijercže wumožena,
Slaj, Žesuf czi ho da!

Sa Sbožnika wsmi jehno,
kaj czi ho podawa!
Cze wumože se wscheho
wschal Žesuf poklecza.
Doh hrěšchny sapłaczji
wón twój a posłiczuje
czi měr a pokafuje
cze k wěcznej radoščji.

Do paradisa wrota
hu wotewriene czi,
a króna dostacz škota
ho dyrbi w krašnosčji
tam po wschém bėdženju,
hdyž pichětrala hu tudy
a pschewinyła bldny
pschi hócim žiwjenju.

Duž staj ho pod kichiz jehno
se swojim žiwjenjom;
bjeť měr a pokoj i njeho
a žadaj hebi dom
sa wchichiměschnikom
tam swojim w Božim raju,
hdyž wumoženi maju
měr wěczny i Žesufom —

Ach, hladaj jenaf kwěru
na swojoh' Šrěbnika!
Se žiwej sapšchimú wěru,
schtož wón czi posłicza:
to prawdosč je a měr,
kiz i ranow žórlit tebi
ho jehno a cze debi
tak i pschu sbóžnej, — wěr!

Pod kichizjom stejo jehno
na njeho šhladujo
ho sminjesch horja wscheho
a sbóžnje kichewisch ho;
tam dopóšnawasch to,
io jehno Bože kwjate
bė do šmijercže wschal date,
io měr by dał czi ho.

Měr sbóžny w ranach jehno
a wěczna šhowanta
czi dobytá psches njeho
nět jenaf wostawa;
— džen wujednanja czi
to, duscha, wobwědczuje
a k njemu pokafuje,
kiz pucz je k sbóžnosčji.

Zyrkej a stat.

Wurjadna synoda je w tydženju po Laetare pošedženja a wuradžowanja mēla. Šlowny dypl bėchu financy zyrkwoje. Zyrkej je na to pokafana, swoje šrědki a mozy tak napinacz a natožowacz, kaž to nanajlěpje samóže. Stat ho tola pschezo hišcže sapjera, nēkajke pjenjesh, kotrež bychu po swojej licžbje naschemu cžafej pschiměrene byte, pschiswolicž. A wostanje-li to pschtym, schtož nowiny 19. mērza wosjewjeja, mjenujžy, so ho nowa šaksta wyschnosč i nowa a hišcže bóle hacž dotal na kommunistow šepjera, budže to i zyrkwiny mi praschenjemi psched wyschnosčju a šejmom hišcže hubjenischo. Těhodla bė konsistorium synodže jako pschedpokozit, kotryž dofhody i duchownych lehnstwow dospolnje i nowa šrjaduje. Žeho wotpohlad je, hłownu kašu wutworicz, do kotrež ho dofhody wschěch duchownych lehnstwow płacza a i kotrež ho wšchěm duchownym šako dofhody wuplaczuja. Že to něšto žyle nowe a rošrižaze. Tuž ho wobšchěrnje wo tym jednaische. Wobšamknjene hišcže nicžo njebu. Šakon bu wozebitemu wubjerkej pschepokafany. Tuton wuradžuje dale a hdyž budže wěz dowuradžena, wotměje synoda i nowa pošedženja. Nimo teho ho wo powychenju a pscheměnenju zyrkwinych dawnow jednaische. Njech njeuostanje njenaspomnjene, so bė wyschnosč sarunanje wudawnow tuteje synody šapowjedziła, dofelž ju sa miinu njemějesche. —

Wo šnathym rošbudže Lipsčžanskich juristow abo wučerjow prawa hu wschelake powjesčže rošschěrjene. Subijska šaksta konferenza mējesche šaždžemu pōndželu škladnosč, dofhadny a wobšchěrnny pschednosč wo tutym šklyšecž. Šnjes šarat Wehrmann, šobustaw šaksteho šejma, rošprawjesche. Wusbytk bė, io ho pschěšwědcžichny, io je rošbud juristisčje šakulty sa zyrkej a jeje žadanja jara šwjelazny. Dopokaje, io ma zyrkej prawto a niz stat. Schto cžini pał nowa wyschnosč a schto šejm? Dyrbinny to pschecžimo wyschnosčam škoržicz? —

S bliska a š daloka.

— **Pomhaj Bóh**“. Škorži ho hdyž a hdyž, io nasche kopjeńko njedostawaju. Masch-li io psches pōst škasane, dyrbiš ho šam na tōn pōst wobrocžicz, kotryž io czi dyrbjat do domu pschinjescž. Pōst dyrbi ho sa to štaracz, io škasane kopjeńko dostawasch. — Masch-li io pał pola Šsmolerjež knihačnje škasane, budž tak pschecželnivy a wobrodž ho na tutu, njedyrbjal-li io ras dostacz. Redaktor šam nima i roššlantjom kopjeńka nicžo cžinicž.

— **Žistowanje.** W. w. Š. ja jutry.

Biblija — cžaf — cžłowjef.

Šchtyrnath tydžen, wot 1. haprleje hacž do 7. haprleje.

1. **Jutrownicžka.** Mat. 28, 1—10. — Šh. 104. — Mat. 24.
2. **Druhi džen jutrow.** Jan 20, 11—18. — Šh. 558. — Mat. 25.
3. **Třeczi džen jutrow.** Łuf. 24, 13—35. — Šh. 673. — Mat. 26, 1—30.
4. **šrijeda.** Łuf. 24, 36—49. — Šh. 116. — Mat. 26, 31—75.
5. **šchtwórtek.** Mat. 28, 8—17. — Šh. 113. — Mat. 27, 1—30.
6. **piatk.** Šap. šf. 10, 34—43. — Šh. 107. — Mat. 27, 31—66.
7. **šobota.** Šap. 13, 26—39. — Šh. 674. — Mat. 28.

Šamolwity redaktor: šarat Wyrğacz w Rošacžizach.
Cžisčez Šsmolerjež knihu žisčecžěrnje a knihačnje,
šap. družstwo i wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.